

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 1796/06
11.12.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Предрага Глигоријевића, Мирослава Цветковића, Драгана Јоцића и Зорана Таталовића, чланова већа, саветника Мирјане Пузовић, записничара, у кривичном предмету оптужених АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД, због кривичног дела тешко убиство из члана 114. став 1. тач. 1. и 5. у вези члана 33. Кривичног законика и др. одлучујући о жалбама Окружног јавног тужиоца у Зајечару, оптуженог АА и његовог браниоца, адвоката АБ, браниоца оптуженог ББ, адвоката АВ, оптуженог ВВ и његових бранилаца, адвоката АГ и АД, браниоца оптуженог ГГ, адвоката АЂ и браниоца оптуженог ДД, адвоката АЕ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Зајечару К. 65/05 од 30.3.2006. године, у седници већа одржаној у смислу члана 375. Законика о кривичном поступку, у присуству оптужених АА, ББ, ВВ и његовог браниоца, адвоката АГ и ДД са његовим браниоцем адвокатом АЕ, дана 11.12.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

Делимичним уважањем жалбе оптуженог ВВ и његових бранилаца и то само у погледу одлуке о казни и по службеној дужности, у погледу правне оцене дела, ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Окружног суда у Зајечару К. 65/05 од 30.3.2006. године, тако што Врховни суд противправне радње оптужених АА, ББ, ГГ, ВВ и ДД, описане у изреци првостепене пресуде, а за које су оглашени кривим, правно квалификује као кривично дело тешко убиство из члана 114. тачка 5. извршеног у саизвршилаштву, у вези члана 33. Кривичног законика, за које оптуженом АА УТВРЂУЈЕ казну затвора у трајању од 14 (четрнаест) година, а задржава му као правилно утврђену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци за кривично дело недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348. став 2. у вези става 1. Кривичног законика описано у ставу 2. за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, па их ОСУЂУЈЕ и то:

- оптуженог АА на јединствену казну затвора у трајању од 15(петнаест) година, уз урачунавање времена проведеног у притвору од 12.4.2005. године па до правоснажности пресуде;

- оптуженог ББ на казну затвора у трајању од 13 (тринаест) година, а у коју казну му се урачунава проведено у притвору од 5.4.2005. године па до правоснажности пресуде;

- оптуженог ГГ, на казну затвора у трајању од 13 (тринаест) година, уз урачунавање времена проведеног у притвору од 5.4.2005. године па до правоснажности пресуде;

- оптуженог ВВ, на казну затвора у трајању од 10 (десет) година, у коју казну му се има урачунати време проведено у притвору од 5.4.2005. године па до правоснажности пресуде;

- оптуженог ДД, на казну затвора у трајању од 10 (десет) година, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 5.4.2005. године па до правоснажности пресуде.

У осталом делу жалба оптуженог ВВ и његових бранилаца, као и жалбе Окружног јавног тужиоца у

Зајечару, оптуженог АА и његовог браниоца, оптуженог ББ и његовог браниоца, браниоца оптуженог ГГ и браниоца оптуженог ДД СЕ ОДБИЈАЈУ као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу ПОТВРЂУЈЕ.

Образложење

Окружни суд у Зајечару, побијаном пресудом, огласио је кривим оптужене:

- АА, због кривичног дела тешко убиство из члана 114. став 1. тач. 1. и 5. у вези члана 33. Кривичног законика, извршеног у време, на месту и начин описан у изреци првостепене пресуде под један, за које му је утврдио казну затвора у трајању од 14 година и због кривичног дела недозвољено држање оружја и експлозивних материја из члана 348. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, за које дело му је утврдио казну затвора у трајању од 1 године и 6 месеци, а оба извршена у време, на месту и начин описан у изреци првостепене пресуде и осудио га на јединствену казну затвора у трајању од 15 година;

- оптуженог ББ, због кривичног дела тешко убиство из члана 114. став 1. тач. 1. и 5. у вези члана 33. Кривичног законика, због кога га је осудио на казну затвора у трајању од 13 година, у коју казну му је урачунао време проведено у притвору;

- оптуженог ГГ, због кривичног дела тешко убиство из члана 114. став 1. тач. 1. и 5. у вези члана 33. Кривичног законика, и за то кривично дело га осудио на казну затвора у трајању од 13 година, у коју казну му је урачунао време проведено у притвору;

- оптуженог ВВ, због кривичног дела тешко убиство из члана 114. став 1. тач. 1. и 5. у вези члана 33. Кривичног законика, за које кривично дело га је осудио на казну затвора у трајању од 12 година, у коју казну му је урачунао време проведено у притвору;

- оптуженог ДД, због кривичног дела тешко убиство из члана 114. став 1. тач. 1. и 5. у вези члана 33. Кривичног законика, за које кривично дело га је осудио на казну затвора у трајању од 10 година, у коју казну му је урачунао време проведено у притвору.

- Према оптуженом АА је изречена мера безбедности – одузимање предмета: аутоматске пушке, производње "Застава" Крагујевац М-70, АБ-2, фабрички број __, са једним оквиром и 15 метака калибра 7,62 мм.

Оптужени су обавезани да плате паушал суду у износу од по 10.000,00 динара, као и да солидарно накнаде трошкове поступка у износу од 201.071,98 динара.

Оштећена ЋЋ је за остваривање имовинско-правног захтева упућена на грађанску парницу.

Против напред цитиране пресуде жалбу су благовремено изјавили:

- Окружни јавни тужилац у Зајечару, због одлуке о кривичној санкцији, с предлогом да Врховни суд Србије уважењем жалбе преиначи побијану пресуду и оптуженима изрекне строжије казне затвора.

- оптужени АА, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене кривичног закона и одлуке о казни, с предлогом да Врховни суд Србије уважењем жалбе укине побијану пресуду и врати је првостепеном суду на поновно суђење. У жалби је стављен предлог да оптужени буде позван на седницу већа;

- бранилац оптуженог АА, адвокат АБ, због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, с предлогом да Врховни суд Србије уважењем жалбе укину побијану пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање;

- оптужени ББ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, с предлогом да Врховни суд Србије уважењем жалбе, укине побијану пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или исту преиначи у погледу одлуке о казни и овом оптуженом изрекне блажу казну. У жалби је стављен предлог да оптужени буде позван на седницу већа;

- бранилац оптуженог ББ, адвокат АВ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, с предлогом да Врховни суд Србије уважењем жалбе првостепену пресуду укине и предмет врати на поновно суђење;

- бранилац оптуженог ГГ, адвокат АЂ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, с предлогом да Врховни суд Србије уважењем жалбе побијану пресуду укине и предмет врати на поновно суђење или исту преиначи и оптуженом ГГ изрекне блажу казну. У жалби је стављен предлог да бранилац буде обавештен о одржавању седнице већа;

- оптужени ВВ, без тачног навођења законског основа по којима побија првостепену пресуду, али се из садржине исте закључује да овај оптужени побија пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, с предлогом да Врховни суд Србије уважењем исте, оптуженом ВВ изрекне блажу казну затвора;

- браниоца оптуженог ВВ, адвокати АГ и АД, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, с предлогом да Врховни суд Србије уважењем жалбе укине првостепену пресуду и предмет врати на поновно одлучивање или исту преиначи и оптуженог ВВ, осуди за извршење кривичног дела непријављивање кривичног дела и учиниоца из члана 332. тачка 1. КЗ РС или му изрекне блажу казну за извршено кривично дело за које је оглашен кривим и осуђен. У жалби је стављен предлог да браниоци буду обавештени о дану одржавања седнице већа;

- бранилац оптуженог ДД, адвокат АЕ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичним санкцијама, с предлогом да Врховни суд Србије уважењем жалбе укину побијану пресуду и предмет врати на поновно одлучивање. У жалби је стављен предлог да бранилац и оптужени ДД буду обавештени о одржавању седнице већа.

Одговор на жалбу Округног јавног тужиоца у Зајечару је дао оптужени ВВ, наводећи да су жалбени наводи у односу на њега као оптуженог неосновани.

Републички јавни тужилац Србије својим поднеском Ктж. 1941/06 од 15.9.2006. године изнео је мишљење да Врховни суд Србије уважи жалбу Округног јавног тужиоца у Зајечару и преиначи побијану пресуду у погледу одлуке о казни, тако што ће оптуженима изрећи строжије казне затвора, а жалбе оптуженог АА и његовог браниоца, оптуженог ББ и његовог браниоца, браниоца оптуженог ГГ, оптуженог ВВ и његових бранилаца и браниоца оптуженог ДД, одбије као неосноване.

Врховни суд Србије је одржао седницу већа у смислу члана 375. Законика о кривичном поступку(ЗКП), у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца Србије, а у присуству оптуженог АА, ББ, браниоца оптуженог ВВ, адвоката АГ, оптуженог ДД и његовог браниоца, адвоката АЕ, а у одсуству уредно обавештених бранилаца адвоката АВ и АБ, на којој је размотрио списе предмета заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у смислу члана 380. ЗКП, оценио наводе и предлоге изнете у жалбама,

предлог Републичког јавног тужиоца изнет у напред наведеног изјашњењу, објашњења датих у седници већа, па је нашао:

- да је жалба оптуженог ВВ и његовог браниоца у погледу одлуке о казни основана, а да поводом ове жалбе и жалби оптужених АА, ББ и бранилаца свих оптужених, а по службеној дужности у погледу правне оцене дела, првостепену пресуду треба преиначити, правилном применом закона;

- да првостепена пресуда као и поступак који јој је претходио не садржи поведе одредаба кривичног поступка, а на основу правилне и потпуне оцене изведених доказа и одбране оптужених, првостепени суд је потпуно и правилно утврдио чињенично стање. На основу овога правилно је нашао да у радњама оптужених стоје обележја кривичног дела за које их је огласио кривим и осудио.

Стога се неосновано жалбама оптуженог АА и његовог браниоца, оптуженог ББ и његовог браниоца, као и бранилаца оптужених ГГ, ВВ и ДД првостепена пресуда побија због битних повреда одредаба кривичног поступка. На те повреде указује се у жалбама, а оне би се огледале у томе:

- у жалби оптуженог АА битне повреде одредаба кривичног поступка нису конкретизоване, а из садржине жалбе може се закључити да би се оне огледале у томе што се пресуда заснива на исказу његове жене у преткривичном поступку, а да је иста дата под притиском у МУП-у (а која је у време испитивања била у трудноћи), као и да је претрес стана обављен без присуства сведока, а што би упућивало на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП;

- што према жалби браниоца оптуженог АА, оптуженог ББ и његовог браниоца, браниоца оптуженог ГГ, браниоца оптуженог ВВ, и браниоца оптуженог ДД, побијана пресуда је донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП (изрека пресуде је неразумљива, противречна сама себи и разлозима, посебно у односу на мотиве и начин извршења кривичног дела, да постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исказа датих у поступку;

- по жалби бранилаца оптуженог ВВ, повређено је право оптуженог на одбрану, тиме што је првостепени суд одбио предлог да се изврши неуропсихијатријско вештачење оптуженог у здравственој установи а како би се утврдила урачунљивост истог, што би све упућивало на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 2. ЗКП, а што је све утицало на законито и правилно доношење одлуке.

Ово није прихватљиво, а из следећих разлога:

- члан 368. став 1. тачка 10. ЗКП.

У вези ове повреде одредаба кривичног поступка у жалби оптуженог АА наводи се да се пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку иста не може заснивати (претрес стана је обављен без присуства пунолетних грађана, а супруга оптуженог је била малтретирана у преткривичном поступку у МУП-у, у моменту када се налазила у 7 месецу трудноће).

Врховни суд налази да истакнути жалбени наводи нису основани, јер ни један изведени доказ, осим навода у жалби овог оптуженог не потврђује овакве наводе.

Наиме, записник о претресању стана и других просторија сачињен од службених лица МУП-а РС – Секретаријата у Бору од 5.4.2005. године је сачињен по наредби истражног судије Општинског суда у Бору Кри. 90/05 од 5.4.2005. године, а како се радило о предузимању службене радње која је захтевала хитност у поступању, исто је обављено без присуства сведока јер није било могуће да се одмах обезбеди њихово присуство, а постојала је опасност од одлагања (члан 81. тачка 4. ЗКП). Разлоге за претресање без присуства сведока службена лица МУП-а РС су унела у записник (обзиром на одступања од правила за редован улазак у туђ стан и претресање које одговарају хитности и природи случаја).

Врховни суд је оценио наводе оптуженог АА, у својој жалби да је његова жена била малтретирана у просторијама МУП-а, неоснованим, зато што ови наводи ничим нису доказани, нити првостепени суд своја утврђења заснива на исказу његове ванбрачне супруге ЕЕ.

Нужно је рећи да су случајеви када се пресуда не може заснивати на одређеним доказима, а тиме је учињена наведена битна повреда одредаба кривичног поступка, предвиђени су у члану 89. став 10, чл. 99. и 116. ЗКП, у складу са начелном одредбом о томе у члану 18. став 2. ЗКП. Докази на којима се пресуда по одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати су они докази који су по члану 178. ст. 1. и 3. ЗКП требали бити издвојени, а нису издвојени, већ су коришћени приликом доношења пресуде, а то су обавештења органу унутрашњих послова прикупљена по члану 225. став 3. ЗКП, осим записника из члана 226. став 9. ЗКП. Очигледно је да се у конкретном случају не ради о доказима на којима се пресуда по одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати, јер су сви спроведени докази, дакле спроведени у складу са одредбама Законика о кривичном поступку.

- члан 368. став 1. тачка 11. ЗКП.

Бранилац оптуженог АА, оптужени ББ, бранилац оптуженог ББ, бранилац оптуженог ВВ, браниоци оптуженог ВВ и бранилац оптуженог ДД наводе да је првостепени суд донео пресуду чија је изрека неразумљива и противречна сама себи као и разлозима пресуде.

Врховни суд налази супротно, твдњама изнетим у жалбама, да су сви дати разлози јасни, потпуни, непотивречни разлозима о свим битним чињеницама значајним за решење ове кривично-правне ствари, а у складу са садржином доказа на којима се заснивају утврђења првостепеног суда. Побийана пресуда, садржи разлоге о одлучним чињеницама из којих се поуздано закључује како су оптужени АА, ББ, ГГ, ВВ и ДД извршили предметно кривично дело и које су све радње предузели ради извршења истог. Такође, из наведених разлога се види који докази потврђују одлучне чињенице о извршењу кривичног дела и како је првостепени суд ценио изведене доказе, а што је све у складу са садржином доказа на којима се заснивају утврђења првостепеног суда, а сасвим је друго питање да ли су ове чињенице правилно утврђене, што би представљало питање правилности утврђеног чињеничног стања а не овог жалбеног основа.

- члан 368. став 2. ЗКП.

Врховни суд налази, да су неосновани наводи оптуженог ВВ и његовог браниоца, да је повређено право на одбрану овог оптуженог, тиме што је првостепени суд одбио предлоге за извођење доказа неуропсихијатријским вештачењем овог оптуженог у здравственој установи, а ово из разлога, јер је првостепени суд (а што се утврђује из образложења првостепене пресуде, посебно у оцени исказа налаза и мишљења вештака неуропсихијатра ЖЖ), дао јасан став да је налаз и мишљење наведеног вештака у потпуности прихваћен, због чега није прихватио и супротну одбрану овог оптуженог, а самим тим и предлог за ново вештачење, а које представља саставни део одбране.

С друге стране, по налажењу овог суда, првостепени суд није дужан да изведе све доказе које предлажу странке у поступку, већ само оне за које оцени да су од значаја за потпуно и правилно утврђење оних чињеница које имају карактер одлучних чињеница. При свему томе, свакако је од значаја рећи да одлука суда о одбијању предлога за извођење нових доказа, као што је у конкретном случају, може представљати основ за жалбу због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, а не због повреде одредбе кривичног поступка или повреде права оптуженог на одбрану. Ово због тога, јер ни једна одредба Законика о кривичном поступку, па ни она из члана 17. ЗКП, која садржи начела материјалне истине, при утврђивању чињеница не обавезује суд, како је речено, да изведе сваки предложени доказ, као што ни недостатак предлога не ослобађа суд дужности да изведе потребне доказе. Зато, евентуална грешка суда у процени да ли ће извести неки доказ, представља основ за жалбу због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, као и оспоравање закључака првостепеног суда у вези оценом изведених доказа и одбране оптуженог.

Иначе, по садржини жалбама, осим истакнутог, се у основи побија утврђено чињенично стање, да оптужени нису извршили кривично дело у питању, да је исто погрешно утврђено погрешном оценом

изведених доказа, који нису на прави начин цењени, али то не представља битне повреде одредаба кривичног поступка.

Према томе, поступајући на описан начин, првостепени суд није учинио битне повреде одредаба кривичног поступка из цитираних законских прописа.

Жалбама оптуженог АА, његовог браниоца, оптуженог ББ, његовог браниоца, браниоца оптуженог ГГ, оптуженог ВВ и његових бранилаца, браниоца оптуженог ДД, неосновано се побија првостепена пресуда због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Првостепени суд је правилно оценио изведене доказе и одбрану свих оптужених, који је у складу са чланом 352. ст. 1. и 2. ЗКП, пресуду засновао на чињеницама и доказима који су изведени на главном претресу, оценивши све доказе појединачно и скупно и при томе правилно и потпуно утврдио чињенично стање.

Поступајући на овај начин, првостепени суд је конкретно утврдио да су оптужени АА, ББ, ГГ, ВВ и ДД извршили кривично дело у питању, у време, на месту и начин утврђен изреком побијане пресуде дајући за своје утврђење у првостепеној пресуди одговарајуће разлоге које прихвата и овај суд и на исте упућује.

Жалбени наводи којима се побија чињенично стање састоје се у истицању да је првостепени суд погрешно што није прихватио као истиниту одбрану оптуженог АА (који све време трајања кривичног поступка а и сада у жалбама истиче да он није извршио кривично дело тешко убиство, као и да није предузео ни једну радњу извршења која би за последицу имала лишење живота пок. ПП), као и одбране оптужених ББ, ГГ, ВВ и ДД (који све време трајања кривичног поступка а и сада у својим жалбама истичу да они нису хтели да лише живота пок. ПП, већ само да га изударају). Такве наводе овај суд је оценио неоснованим, јер је првостепени суд детаљно, свестрано и пажљиво анализирао и цено одбране свих оптужених, како одбрану сваког од оптужених за себе, тако доводећи их у међусобну везу, а затим и са осталим спроведеним доказима. У конкретној ситуацији, поред оптужених и оштећеног, сада пок. ПП, који је у критичном догађају изгубио живот, очевидаца критичног догађаја нема. Стога, првостепени суд правилно прихвата одбране оптужених ББ, ГГ, ВВ и ДД у деловима у којима они указују на улогу оптуженог АА, као и на радње које је оптужени АА предузео према оштећеном, сада пок. ПП, јер су о више сегмената критичног догађаја казивали сагласно. Са друге стране, правилно је првостепени суд ценио одбране оптужених ББ, ГГ, ВВ и ДД, када је нашао да су исте срачунате на умањење сопствене кривичне одговорности.

Надаље, првостепени суд на страни 19. и 20. образложења побијане пресуде детаљно анализира и оцењује налаз и мишљење вештака медицинске струке др РР, када вештак износи у закључку да је смрт оштећеног ПП услед ударца бетонском плочом и сличним повредним оруђем у замаху са висине 2 до 3 метра подобном за настанак повреде главе, али и ударцима камењем већег обима по механизму бацања преко тела подобним за настанак повреде у пределу грудног коша и трбуха, те да смрт није настала услед шутирања као и при паду са каскаде и удара у тврду подлогу.

Налаз и мишљење овог вештака првостепени суд је правилно ценио као објективан и стручан и на њега није било примедби у редовном кривичном поступку а ни у изјављеним жалбама, са ког становишта и Врховни суд оцењује овај налаз и мишљење као веродостојан, а чињенице које из њега произилазе, као потпуно и правилно утврђене.

Неосновано се у жалбама оптуженог ВВ и његових бранилаца истиче да урачунљивост овог оптуженог није правилно утврђена и то утврђење доводи у сумњу.

Међутим, у овом кривичном предмету извршено је неуропсихијатријско вештачење путем вештака др ЖЖ. Овим вештачењем требало је утврдити све елементе за потпун и правилан одговор на битно питање које представља претпоставку за кривичну одговорност свих оптужених, а наиме да ли су оптужени АА, ББ, ГГ, ВВ и ДД у време догађаја били урачунљиви или не, или им је урачунљивост била оштећена, а ако јесте у ком степену.

Вештак у свом налазу,

- за све оптужене утврђује да не испољавају знаке трајног ни привременог душевног обољења, душевне поремећености или заосталог душевног развоја;

- оптужени АА, супротно тврдњи одбране, не болује од епилепсије, а у време извршења кривичног дела је био урачунљива особа и није показивао знаке смањене урачунљивости, ни делимично ни битно;

- оптужени ББ је у време извршења кривичног дела урачунљива особа, а уколико је пре извршења кривичног дела узимао опојну дрогу хероин, онда је његова урачунљивост била смањена али не и битно;

- оптужени ВВ је у време извршења кривичног дела био урачунљива особа, а уколико је пре извршења кривичног дела узимао хероин и таблете, у том случају његова урачунљивост је била смањена, али не и битно;

- оптужени ГГ је у време извршења кривичног дела био урачунљива особа, а уколико је био под утицајем таблета бенседина, онда је његова урачунљивост била смањена, али не битно, нити до степена битног;

- оптужени ДД је у време извршења кривичног дела био урачунљива особа, а уколико је узимао таблете бенседина, оне су могле утицати на његову урачунљивост, али не и битно, нити до степена битног.

Првостепени суд прихвата наведени налаз и мишљење и на основу тога правилно утврђује да су сви оптужени били урачунљиви, чак и у варијанти коришћења опијата, у ком случају им је урачунљивост могла бити смањена, али не битно.

Иначе, Врховни суд налази да је налаз и мишљење овог вештака у вези напред изнетих примедби, дат стручно, аргументовано и детаљно образложен, да је заснован на правилима науке за ову област вештачења, а да је вештак приликом давања свог налаза и мишљења узео у обзир све моменте који могу имати утицаја на утврђење урачунљивости оптужених и у налазу и мишљењу нема никаквих противречности.

Имајући све ово у виду, нема основа за тврдњу која је изнета у жалбама оптуженог ВВ и његових бранилаца да наведено вештачење има недостатке и да урачунљивост овог оптуженог није потпуно и правилно утврђена, па се и сада неосновано понавља доказни предлог за ново неуропсихијатријско вештачење, јер је и по оцени овог суда, чињенично стање у вези ове одлучне чињенице несумњиво утврђено.

Правилна је и одлука првостепеног суда о одбијању предлога бранилаца свих оптужених да се изврши психијатријско вештачење урачунљивости оптужених у здравственој установи, јер је и по оцени овог суда, вештак приликом израде налаза и мишљења узео све битне елементе за утврђивање урачунљивости оптужених и исти ничим није доведен у сумњу.

Испитујући по службеној дужности правилност примене кривичног закона (члан 380. став 1. тачка 2. ЗКП), Врховни суд налази да је првостепени суд на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, у складу са одредбом члана 5. став 2. Кривичног законика, правилно применио Кривични законик ("Службени гласник РС", бр. 85/05 од 6.10.2005. године, који је ступио на снагу 1.1.2006. године), као блажи по оптужене, али да у конкретном случају, по службеној дужности треба преиначити првостепену пресуду у погледу правне оцене дела оптужених, јер налази да се у радњама оптужених АА, ББ, ГГ, ВВ и ДД, стичу сва законска обележја кривичног дела тешко убиство из члана 114. тачка 5. извршеног у саизвршилаштву, у вези члана 33. Кривичног законика.

Наиме, у члану 114. Кривичног законика, регулисано је кривично дело тешко убиство, дакле тежи, квалификовани, облици убиства. У својој основи сви они имају основна обележја заједничка за свако убиство – противправно лишавање живота другог лица, али је убиство праћено и неком посебном, квалификаторном околношћу која га чини тежим и друштвено опаснијим од обичног убиства. Овакви

квалификовани облици убиства су прецизирани у тачкама од 1 до 9 истог члана поменутог закона. Свака од ових правних квалификација представља по једно самостално кривично дело. Ако се пође од тога, онда би испало да су оптужени на начин како су правно квалификоване њихове радње извршили два кривична дела – односно убиство на свиреп или подмукао начин из члана 114. тачка 1. КЗ и кривично дело тешко убиство из користољубља, ради извршења или прикривања другог кривичног дела, из безобзирне освете или из других ниских побуда из члана 114. тачка 5. Кривичног законика, а то није могуће.

Практично, у овом случају се ради само о једном кривичном делу, извршеном у саизвршилаштву, јер несумњиво утврђивање мотива – психолошке побуде из које су оптужени извршили кривично дело (безобзирна освета, жеља да се врати зло пок. ПП, које је нанео оптуженима), управо указује на обележје кривичног дела тешко убиство из безобзирне освете из члана 114. тачка 5. Кривичног законика (као облика тзв. квалификованог убиства), док начин извршења, односно да је исто учињено на подмукао начин представља само отежавајућу околност која се цени при одмеравању казне.

Поред тога, ваља речи да се у вези овог жалбеног основа неосновано указује у жалбама оптужених ББ и његовог браниоца, оптуженог ГГ и његовог браниоца, ВВ и његових бранилаца и браниоца оптуженог ДД, да удео и допринос ових оптужених у извршењу кривичног дела не може бити идентичан са кривичном одговорношћу оптуженог АА. У вези с тим, Врховни суд указује да у ситуацији, као што је конкретна, када се више лица договоре да лише живота одређено лице и приступе остварењу те своје намере и под претпоставком различитог учешћа у нападу на то лице, чињеница да је само један од нападача непосредно проузроковао наступање смрти код нападнутог, не искључује правну оцену делатности осталих нападача као саизвршилаца у кривичном делу убиства. Стога је, по мишљењу овог суда, правилно поступио првостепени суд када је кривично-правне радње оптужених правно квалификовао као радње извршене у саизвршилаштву, са ког становишта нема значаја детаљно утврђивање које повреде и на који начин је наносио сваки од оптужених оштећеном, сада пок. ПП. Очигледно је да су инкриминисаним радњама у објективном смислу, сви оптужени остварили елементе саизвршилаштва и у субјективном смислу желећи остварење штетне последице као заједничко дело, али и сваки оптужени по на особ као своје, па су са тих разлога у овом делу жалбе свих оптужених и њихових бранилаца, неосноване.

Испитујући побијану пресуду у делу одлуке о казни, Врховни суд налази да је жалба оптуженог ВВ и његовог бранилаца у том делу основана, а да жалбе Окружног јавног тужиоца у Зајечару, оптуженог АА и његовог браниоца, ББ и његовог браниоца, браниоца оптуженог ГГ и браниоца оптуженог ДД, неосноване.

При одмеравању казни оптуженима, Врховни суд је ценио све околности које су у смислу члана 54. Кривичног законика у том погледу релеванте, а које су ближе наведене у образложењу побијане пресуде и свим тим околностима дао адекватан значај које оне имају код одмеравања казне. Врховни суд налази да су како утврђене појединачне казне оптуженом АА и изречена јединствена казна, као и казне оптуженима ББ, ГГ и ДД, уз урачунавање времена које су оптужени провели у притвору, адекватна друштвеној опасности извршених кривичних дела, кривичној одговорности оптужених, те да ће се тако изреченим казнама постићи сврха кажњавања прописана у члану 42. Кривичног законика и да нема места за изрицање блажих казни у смислу предлога жалби оптужених АА, његовог браниоца, ББ и његовог браниоца, браниоца оптуженог ГГ и браниоца оптуженог ДД, нити основа за изрицање строжијих казни у смислу предлога жалбе Окружног јавног тужиоца у Зајечару. Ово тим пре што се у тим жалбама и не указује на околности и чињенице које би оправдавале изрицање казне у краћем трајању, односно дужем трајању, нити се утврђеним околностима даје неки посебан значај и квалитет од оних које је првостепени суд ценио.

Међутим, Врховни суд налази да је изречена казна затвора оптуженом ВВ у трајању од 12 година, уз урачунавање временаведеног у притвору већа него што је то нужно са становишта сврхе кажњавања и због своје неоправдане строгости не представља адекватну казну, па је у том погледу жалба оптуженог и његових бранилаца, основана. Стога је Врховни суд, дајући утврђеним олакшавајућим околностима онај значај које у случају оптуженог то и заслужују, оптуженог АА осудио на казну затвора у трајању од 10 година, уз урачунавање временаведеног у притвору, налазећи да изречена казна одговара степену друштвене опасности извршеног кривичног дела и овог оптуженог као извршиоца, те да ће се изреченом казном постићи сврха кажњавања предвиђена чланом 42. Кривичног законика.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 388. и 391. ЗКП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар Председник већа - судија

Мирјана Пузовић, с.р. Драгомир Милојевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

КО